

Arrest

nr. 97 977 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die loco advocaat S. LAUWERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient een eerste asielaanvraag in op 19 oktober 2011.

1.2. Op 16 november 2011 beslist het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en tot weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij arrest nr. 88 737 van 1 oktober 2012 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker dient een tweede asielaanvraag in op 31 oktober 2012.

1.5. Op 21 november 2012 besluit de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten H.M.

geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 31/10/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 19 oktober 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 16 november 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 12 juni 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 1 oktober 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 31 oktober 2012 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een 'warrant of arrest' dd. 13/08/2010, een FIR met pv dd. 02/06/2010 en een 'charge sheet' dd. 10/05/2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van zijn vader heeft vernomen dat de situatie slecht is en de politie naar hem zoekt waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de vader van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asiel instanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 15/10/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007. wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In “enig middel, eerste tak” werpt verzoeker de schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook van artikel 1,2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker betoogt als volgt:

“In die zin dat de bestreden beslissing besluit tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag omdat er geen nieuwe objectieve elementen naar voren zouden zijn gebracht, waaruit zou blijken dat, in zijnen hoofde, er ernstige aanwijzingen zouden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève,

Dat met de term “vluchteling”, overeenkomstig het verdrag van Genève de persoon bedoeld wordt die “met rede vreest vervolgt te worden”.

Dat het element van “vrees” - hetgeen op zich reeds een subjectief element is, en een geestesgesteldheid - verder wordt uitgewerkt in de woorden- “met rede”.

Dat het samenbrengen van de twee termen tot uiting brengt dat het niet enkel de geestesgesteldheid van de geïnteresseerde is die maakt dat hij al dan niet vluchteling is, maar dat deze geestesgesteldheid gestoeld moet zijn op een objectieve situatie waarin die geestesgesteldheid haar oorsprong kan vinden.

Dat de woorden “met rede vrezen” dus tegelijkertijd slaan op een objectief en een subjectief element, en dat om te besluiten tot het al dan niet bestaan van een redelijke vrees, de twee elementen in ogenschouw dienen te worden genomen.

Zie hieromtrent “Guide des procédures et critères”, H.C.R., Genève, p. 11 en 12.

Dat verzoeker voldoet aan de twee gestelde eisen.

Dat blijkt uit internationale rapporten dat de mensenrechtensituatie in Bangladesh beneden alle peil is.

Dat deze zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegronde zijn van de redelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker,

Dat deze elementen niet toelaten om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker, geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.(...)”

2.2. De bestreden beslissing werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

2.3. De Raad merkt op dat de bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

2.4. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.5. Gelet op het gestelde in punt 2.4 kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

2.6. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet betreft de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en kan dus niet dienstig opgeworpen worden in onderhavige betwisting, daar de bestreden beslissing genomen werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

2.7. De Raad stelt voor het overige vast dat verzoeker totaal niet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, besluit de bestreden beslissing niet dat er in hoofde van verzoeker geen ernstige aanwijzingen zouden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, doch wel dat hij geen nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De “eerste tak” van het enig middel mist juridische en feitelijke grondslag.

2.8. In een “enig middel, tweede tak” beroept verzoeker zich op de “*schending van de hogervermelde bepalingen – manifeste appreciatiefouten – schending van de artikelen 52, Al.1, 21 en 62 van de wet van 15.12.1980, artikel 51/8 van de wet van 15.12.1980, de artikelen 3, 6, 9, 13 van de Europese conventie voor de rechten van de mens, de rechten van de verdediging, de artikelen 10, 11 en 149 van de grondwet, het principe van een goede administratie met hoor recht en confrontatieplicht, schending van de formele, alsook materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen – de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29.07.1991.*”

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) De gemachtigde van de Staatssecretaris achtte het gepast om in voorliggend dossier over te gaan tot een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingverklaring, na een zeer summier onderzoek en een beslissing die slechts één enkele paragraaf in beslag neemt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft echter geen rekening gehouden met de actuele situatie voor betrokkene in Bangladesh zoals door verzoeker uiteengezet op basis van verklaringen van zijn vader. De Gemachtigde doet deze verklaringen af als ‘loutere en gemakkelijke verklaringen’ terwijl er geen enkele reden is om aan deze verklaringen te twijfelen en die gebaseerd zijn op documenten overgemaakt door verzoeker. Deze documenten dateren weliswaar van 2010, maar verzoeker toonde de envelop waarin ze verstuurd zijn met latere datum. Wederom is er geen enkele reden om te twijfelen aan verzoekers verklaring hieromtrent. Toch worden deze documenten niet nader onderzocht en is de conclusie van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat er geen nieuwe elementen naar voren worden gebracht, totaal onbegrijpelijk en onterecht.

Verzoeker heeft in elk geval steeds zijn plicht heeft gedaan.

De verzoeker dient immers de waarheid te spreken, en zijn medewerking te verlenen voor de reconstructie van de feiten. Indien nodig, dient hij de moeite te doen om bijkomende elementen aan te brengen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient de waarheidsgetrouwheid van de verzoeker te evalueren, en evaluatie te maken van alle stavingsstukken die werden overgemaakt (met daarbij aan verzoekers het voordeel van de twijfel te gunnen), teneinde alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van elk individueel geval bloot te leggen.

De objectieve en subjectieve criteria dienen vervolgens te worden vergeleken en getoetst aan de Conventie van 1951 teneinde tot een correcte conclusie te komen aangaande de voorliggende asielaanvraag.

In voorliggend geval is er derhalve een schending van artikel 1 A (2) van de conventie van Genève, in die zin dat het onmogelijk is dat de weigeringsbeslissing op een correcte manier alle redenen van

verzoeker, en die ertoe hebben geleid dat hij zijn land diende te verlaten, kon evalueren na summier onderzoek van de enkele elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris relevant achtte. (...)

2.9. Voor wat betreft de aangevoerde “*schending van de hogervermelde bepalingen*” en de schending van “*artikel 52, alinea 1, 21*” volstaat een verwijzing naar de hierboven vermelde punten.

2.10. Verzoeker beroept zich verder op de schending van de artikelen 3, 6, 9 en 13 EVRM, de artikelen 10, 11 en 149 van de Grondwet en de schending van het principe van een goede administratie met hoorrecht en confrontatieplicht, doch laat na om op enigerlei wijze in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de aangehaalde bepalingen en beginselen schendt.

Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een juridictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.11. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het gegeven dat een motivering mogelijk summier van aard is laat op zich niet toe te besluiten dat de motivering niet afdoende is. De Raad stelt verder vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.12. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag de volgende documenten had neergelegd:

- een “*warrant of arrest*” van 13 augustus 2010;
- een FIR en pv van 2 juni 2010;
- een “*charge sheet*” van 10 mei 2011;
- een enveloppe waarin voormelde documenten verstuurd zouden zijn.

Hij verklaart dat deze documenten werden verstuurd door zijn vader, die hem tevens meedeelde dat de situatie in Bangladesh heel slecht is en dat de politie naar hem op zoek is.

2.13. Waar de bestreden beslissing de verklaring van verzoeker dat hij van zijn vader een en ander vernomen heeft, beoordeelt als “*louter en gemakkelijke verklaringen*”, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat er “*geen reden is om aan deze verklaring te twifelen en die gebaseerd zijn op documenten overgemaakt door verzoeker*”. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat de ter ondersteuning van de tweede asielaanvraag voorgelegde documenten dateren van juni en augustus 2010 en mei 2011. Zij dateren derhalve van voor het indienen van de eerste asielaanvraag. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht “*dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag*”. Door louter voor te houden dat deze stukken zaten in een enveloppe die hem opgestuurd werd na de afhandeling van de eerste asielaanvraag toont verzoeker niet aan dat de stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (cf. RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Verzoeker hecht veel belang aan deze enveloppe, maar zoals de bestreden beslissing terecht stelt is een enveloppe *“enkel (...) wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd”*. Verzoeker kan derhalve de overgemaakte documenten niet aanwenden om de gedane beoordeling van zijn verklaringen onderuit te halen.

2.14. Voor het overige kan noch verzoekers algemene betoog dat hij zijn plicht heeft gedaan, de waarheid spreekt en de moeite heeft gedaan om bijkomende elementen aan te brengen noch zijn overtuiging dat de bestreden beslissing niet deugt, de motivering van de bestreden beslissing aan het wankelen brengen.

De *“tweede tak”* van het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA